

Arrest

nr. 111 725 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. NWASHEMA loco advocaat Z. CHIHAOUI en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Khasavyurt, Dagestan. In 1996 werd u op een dag thuis opgepakt. U werd meegenomen voor ondervraging, nadat u met uw jeugdvriend Am. (...) plannen smeedde voor het starten van een eigen zaak, een kippenkwekerij. U werd tot 1998 in voorhechtenis genomen. U werd 2 jaar lang mishandeld. Nadat ze uw zonen bedreigden tekende u een blanco document waardoor u tot een gevangenisstraf van 6 jaar veroordeeld werd wegens een roofoverval. U meent dat u door jaloerse mensen binnen de autoriteiten er in bent geluisd. In 2002 werd u vrijgelaten. Nog 2 jaar lang werd u in de gaten gehouden en daarom moest u zich quasi dagelijks bij de politie melden. Uw echtgenote ging er tijdens uw

gevangenschap vandoor. In 2003 leerde u uw huidige echtgenote, A. A. (...) (O.V. xxxxxxx) kennen. Jullie trouwden op traditionele wijze op nieuwjaarsdag 2004. In 2004 kregen jullie samen een zoon, A. (...). In 2009 lieten jullie het huwelijk ook wettig registreren (zags). Op 1 december 2010 werd u thuis opgepakt. U werd hardhandig meegenomen. Een week lang werd u ondervraagd en mishandeld. Daarbij werd verwezen naar uw collega M. (...) die bandne zou hebben met de rebellen. Na een week werd u vrijgelaten. U was dusdanig toegetakeld, dat u naar een ziekenhuis moest worden overgebracht. Daar verbleef u 3 dagen op de afdeling 'intensieve zorgen' en vervolgens 12 dagen op een gewone kamer. Na uw ontslag uit het ziekenhuis zou u zeer vaak op verschillende adressen verblijven. Midden 2011 bouwde u een kleine woning op een stuk grond van uw moeder. Op 6 juni 2011 werd u tijdens uw eerste klus als nachtwaker, voor het bedrijf waarvoor u als edelsmid voor werkte, overvallen en daarbij werd u mishandeld. 's Ochtends werd u door medewerkers bevrijd. U ging naar huis en uw echtgenote bracht u naar het Stedelijk Centraal Ziekenhuis van Khasavyurt. De baas van het bedrijf, een zekere S. (...), wilde dat u opdraaide voor de buitgemaakte goederen. Op 8 maart 2012 werd uw zoon A. (...) ontvoerd. Een paar dagen later betaalde uw echtgenote 200.000 Roebel voor zijn vrijlating. Op 2 juni 2012 trof uw echtgenote haar moeder in een dermate penibele toestand aan, dat zij besloot om een ambulance te verwittigen om haar moeder naar het ziekenhuis te laten overbrengen. Op 9 juni 2012 overleed uw schoonmoeder. Vanaf begin 2013 kreeg u dreigtelefoons, waarin u afgeperst werd. Uzelf en uw zoon A. (...) werden door uw belager(s) met de dood bedreigd en van uw zoon zouden de organen verhandeld worden. Ook uw echtgenote kreeg gelijkaardige dreigtelefoons, maar pas vanaf maart. Deze afpersing was voor u hoedanook het sein om uw vlucht uit uw herkomstland te organiseren, hoewel u daarmee uw moeder en uw 2 zonen uit uw eerste huwelijk zou moeten achterlaten. U meent dat u vanaf 2010 ernstige problemen kreeg door mensen (ook binnen de autoriteiten) die jaloers waren op het feit dat u goed geld verdiende. Op 20 maart 2013 verliet u Dagestan. Via Oekraïne reisde u, in de laadruimte van een vrachtwagen, naar België. Op 28 maart 2013 kwam u in België aan en, gelijktijdig met uw echtgenote, vroeg u asiel bij de bevoegde instanties. Uw echtgenote A. A. (...) (O.V. xxxxxxx) beroept zich voor haar asielaanvraag op de door u ingeroepen motieven.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op meerdere incidenten sinds 1 december 2010. Welnu, er moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt om uw asielaanvraag aannemelijk te maken, opdat in uw hoofde kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Dit besluit is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Er moet vooreerst, en met klem, worden benadrukt dat u en uw echtgenote op meerdere punten tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Een eerste tegenstrijdigheid werd gevonden in verband met uw arrestatie op 1 december 2010. U verklaarde in dat verband (CGVS 1, p.15) dat u in de vroege ochtend werd opgepakt. Toen u werd gevraagd of uw echtgenote toen thuis was, verklaarde u spontaan (CGVS 1, p.15) dat ze, net zoals u thuis was en ook al was opgestaan. Uw echtgenote verklaarde echter dat ze pas wakker werd door het lawaai, dat met de inval gepaard ging (CGVS 1, echtgenote, p.3). Bij confrontatie beweerde uw echtgenote dat u zich dan vergist hebt (CGVS 1, echtgenote, p.3), wat niet volstaat om dergelijke tegenstrijdigheid op te heffen en bijgevolg wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd.

Een tweede tegenstrijdigheid werd gevonden met betrekking tot een aanval waarvan u op 6 juni 2011 het slachtoffer zou geworden zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat u werd overvallen en vastgeketend. U werd 's ochtends bevrijd door uw collega's en ging vervolgens op eigen kracht naar huis. Een half uur tot een uur later bracht uw vrouw u per taxi naar het ziekenhuis (CGVS2,p.5). Toen aan uw echtgenote gevraagd werd wanneer jullie na uw aankomst thuis jullie naar het ziekenhuis vertrokken, verklaarde zij (CGVS 2, echtgenote, p.3) dat jullie onmiddellijk vertrokken en u precificeert: na hooguit enkele minuten. Bij confrontatie met uw toch aanzienlijk afwijkende verklaringen, beweerde uw echtgenote (CGVS 2, echtgenote, p.3) dat ze toen niet op de klok lette, maar dergelijke uitleg volstaat niet voor het opheffen van de tegenstrijdigheid, aangezien uw echtgenote in haar eerste antwoord expliciet verklaarde dat jullie onmiddellijk naar het ziekenhuis vertrokken. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft uw geloofwaardigheid verder. Bovendien bleek u ook tegenstrijdig ten aanzien van uw eigen verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u verklaarde (CGVS-vragenlijst, vraag 5.) dat u de volgende ochtend (na de aanval) door een collega werd gevonden en naar het ziekenhuis gebracht. Tijdens uw laatste asielgehoor voor het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u na de genoemde aanval door een drietal collega's (in plaats van één) en de directeur werd gevonden én door uw echtgenote naar het ziekenhuis werd gebracht. U werd geconfronteerd met uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar u beweert dat de betrokken dienst in voorkomend geval dingen door elkaar haalde (CGVS 2, p.5), wat niet overtuigt. Op basis van dergelijke elementen wordt uw geloofwaardigheid verder ondergraven.

Een volgende tegenstrijdigheid werd gevonden in verband met de ontvoering van uw zoon A. (...). Toen u gevraagd werd hoeveel daders betrokken waren bij de ontvoering van uw zoon, verklaarde u (CGVS 2, p.7) dit niet te weten, maar in verband met de overhandiging van het losgeld door uw vrouw aan de ontvoerders, sprak zij tegen u over 4 personen. Uw echtgenote werd gevraagd aan hoeveel mannen zij het losgeld overhandigde, maar zij beweerde dit niet te weten omdat het donker was en zij alleen met haar kind begaan was (CGVS 2, gehoor echtgenote, p.5). Uw echtgenote werd geconfronteerd met uw verklaringen (CGVS 2, gehoor echtgenote, p.5), maar ze beriep zich enkel op het feit dat ze het aantal betrokkenen bij betaling losgeld dan klaarblijkelijk vergeten was (CGVS 2, p.5), wat evenmin voldoet qua uitleg, omdat uw echtgenote zelf u zou geïnformeerd hebben over het aantal personen die betrokken waren bij overhandiging losgeld. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor verder ondermijnd. In verband met dit incident moet bovendien opgemerkt worden dat uw echtgenote (CGVS 2, gehoor echtgenote, p.5), zowel als uzelf (CGVS 2, p.8-9) zelfs niet bij benadering konden zeggen hoe lang nadien jullie elkaar terug zagen. Dat u en uw echtgenote dermate onwetend zijn over een aspect dat betrekking heeft op een uiterst ingrijpende gebeurtenis als de ontvoering van jullie enige zoon, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Uw gebrek aan geloofwaardigheid werd voorts bevestigd door de vaststelling dat u over meerdere belangrijke aspecten onaannemelijk onwetend bent.

In verband met de inval in uw woonst op 1 december 2010 kunt u niet zeggen hoeveel personen er binnendrongen en u weet niet waar in huis u werd neergeslagen (CGVS 1, p.16). U werd ondervraagd over uw collega, een zekere M. (...), maar diens familienaam kent u niet (CGVS 1, p.16), hoewel u hem een half jaar kende. U weet niet of M. (...) gehuwd was en evenmin weet u waar hij woonde (CGVS 1, p.17). In verband met deze nogal belangrijke persoon in uw asielrelaas (u werd aangehouden om over hem ondervraagd te worden), hebt u geen enkele inspanning gedaan om zich te informeren (CGVS 1, p.17). Voor uw vrijlating na uw arrestatie op 1 december 2010 zou uw moeder betaald hebben, maar u weet niet of zij aan een chef van de politie of van de gevangenis de overeengekomen vrijkoopsom betaalde (CGVS 1, p.17). U weet niet meer waar u naartoe ging nadat u uit het ziekenhuis werd ontslagen, na een nochtans ingrijpende gebeurtenis als uw eerste arrestatie (december 2010) en evenmin weet u of u meteen na uw vertrek uit ziekenhuis nog thuis overnachtte (CGVS 2, p.4). U weet niet waar u de weken, maanden nadien zoal verbleef (CGVS 2, p.4). Van de directeur van het bedrijf waar u een aanzienlijke tijd voor werkte en u onder druk zette om geleden schade te vergoeden, kent u enkel de voornaam, S. (...) (CGVS 2, p.5). Zijn familienaam kent u niet en evenmin weet u waar hij woonde (CGVS, p.5). U weet nagenoeg niets over eventuele verwondingen van uw schoonmoeder toen zij op 2 juni 2012 door uw echtgenote werd aangetroffen (CGVS 2, p.7). U kunt niet zeggen hoe lang na diens vrijkoping u uw zoon opnieuw zag, zelfs niet bij benadering (CGVS 2, p.8-9). U herinnert zich totaal niet meer bij wie u verbleef tijdens de dagen dat uw zoon bij zijn ontvoerders verbleef (CGVS, p.9). U weet niet in wat voor soort gebouw/ruimte uw zoon werd opgesloten; over dat specifieke feit wilde u geen vragen stellen aan uw zoon (CGVS, p.9). U bent zelfs onaannemelijk vaag over uw verblijf(plaatsen) tijdens de laatste weken van uw verblijf in Dagestan (CGVS 2, p.12). Welnu, dat u over al deze elementen dermate onwetend en/of vaag bent, bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid eens te meer.

Op basis van een aantal vaststellingen ontstaat verder het vermoeden dat u en uw echtgenote cruciale stukken, in casu identiteitsdocumenten, achterhouden voor de Belgische asielinstanties om aldus belangrijke informatie te verheimelijken. Dit vermoeden is gebaseerd op de volgende vaststellingen.

Uzelf verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring DVZ, vraag 35. Gegevens over de reis) dat u nooit in het bezit bent geweest van een reispaspoort. Tijdens uw verklaringen tijdens uw asielgehoren voor het Commissariaat-generaal, gaf u wel toe dat u eerder in het bezit was van een internationaal paspoort (CGVS 1, p. 9). Toen u werd gevraagd wat er met uw laatste internationaal paspoort is gebeurd, verklaart u (CGVS 1, p.9) dit niet te weten en u geeft aan zich daar niet mee bezig gehouden te hebben. Het is, in het licht van het bij u reeds vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid, weinig aannemelijk dat u dermate onwetend bent over een uiterst belangrijk identiteitsdocument, temeer u in het kader van onderhavige asielprocedure talrijke documenten overlegde ter staving van uw identiteit en deze van uw gezinsleden. Hierdoor ontstaat minstens een vermoeden dat u bewust uw internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om aldus informatie over verkregen visa, het moment van vertrek voor uw reis naar België en de daarbij gevolgde reisweg tracht te verheimelijken. Daarenboven zijn ook uw verklaringen omtrent het niet kunnen voorleggen van het intern Russisch paspoort van uw echtgenote, allerm minst overtuigend te noemen. Bij het instappen in een vrachtwagen die u naar de EU zou brengen, beslisten u en uw echtgenote om enkel haar intern paspoort af te geven aan de chauffeur, samen met het geld dat voor uw oversteek moest betaald worden (CGVS 1, p.7). Omdat jullie kennelijk als verstekelingen zouden reizen, werd gevraagd waarom de chauffeur het intern paspoort van uw echtgenote nodig had: u hebt

geen idee en u voegt hier aan toe dat u het niet meer terugvroeg toen jullie in een auto overstapten (CGVS 1, p.8). Meteen daarop gist u dat het afgeven van het paspoort misschien een soort van borgstelling was, maar u erkent het eigenlijk niet te weten. Vermits u ook aangaf dat u de reissom betaalde aan de chauffeur, werd u gevraagd waarom u in voorkomend geval nog een soort borg zou moeten geven. Ook deze vraag kunt u niet beantwoorden (CGVS 1, p.8). Ten slotte werd u gevraagd waarom u noch uw echtgenote enige inspanning deden om haar intern paspoort terug te krijgen van de chauffeur, maar uw daaropvolgende uitleg is, zeker in het licht van uw zeer gebrekkige geloofwaardigheid, allerm minst overtuigend. U beroept zich op het feit dat u 's morgens vroeg in een wagen overstapte, dat het koud was en jullie honger hadden en bijgevolg geenszins bezig waren met een identiteitsdocument. (CGVS 1, p.8). Welnu, dergelijke uitleg is weinig geloofwaardig, in het licht van de hiervoor vermelde vaststelling dat u en uw echtgenote tal van persoonlijke documenten overlegden voor de asielpprocedure. Er moet voorts opgemerkt worden dat het intern paspoort voor Russische staatsburgers het identiteitsdocument bij uitstek is, temeer aangezien het belangrijke informatie bevat, zoals blijkt uit bijgevoegde informatie van het Commissariaat-generaal. Zo blijkt uit deze informatie dat het intern paspoort onder meer informatie bevat over woonregistratie (pagina 5) en de uitreiking van internationale paspoorten (pagina 19). Aldus ontstaat eveneens het vermoeden dat u – en uw echtgenote – het bezit van een internationaal paspoort, op haar naam, eveneens tracht achter te houden. Nochtans werden uw echtgenote en uzelf bij zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal gewezen op het belang van het voorleggen van alle beschikbare documenten, zeker identiteitsdocumenten. Op basis van de hiervoor uiteengezette vaststelling, wordt uw geloofwaardigheid nog verder ondermijnd.

Uit alle voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrens aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u overlegde documenten zijn niet in staat om de eindbeoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. U legt uw intern Russisch paspoort, uw geboorteakte, uw militair boekje, 2 rijbewijzen, de geboorteakte van uw echtgenote en uw zoon voor, die gegevens bevatten over jullie identiteit, die in het kader van de asielpprocedure niet betwist wordt. U legt uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uzelf en uw echtgenote bewijst, wat hier evenmin ter discussie staat. U legt

een overlijdensakte op naam van de moeder van uw echtgenote voor. Dit document bewijst enkel het overlijden van uw schoonmoeder op 9 juni 2012, maar bevat geen enkele informatie over de toedracht van haar dood. Voorts legt u een 'bewijs van opsluiting' op uw naam voor. Dit stuk bewijst dat u in 1998 tot een gevangenisstraf werd veroordeeld en tot 13 november 2002 in een gevangenisinrichting werd opgesloten, wat door het Commissariaat-generaal evenmin wordt tegengesproken. Er moet wel opgemerkt worden dat u reeds in 2002 in vrijheid werd gesteld, maar vooral maakt u geenszins aannemelijk dat u omwille van deze veroordeling veel later, in casu vanaf december 2010, ernstige problemen kreeg met de autoriteiten in uw herkomstland. U legt tevens een convocatie dd. 15/6/2011 voor. Afgezien van de vaststelling dat dit document geen precieze informatie bevat over de redenen van de oproeping, noch in welke hoedanigheid u zich bij de politie moest melden, moet opgemerkt worden dat u het niet in verband kunt brengen met de door u ingeroepen vervolgingsfeiten sinds 1 december 2010, die overigens ongeloofwaardig bevonden werden. U erkende bovendien dat u niet eens een poging deed om te achterhalen waarom u, middels de betreffende convocatie, zou opgeroepen zijn (CGVS 1, p.11). U legde 2 medische attesten voor, opgemaakt op 15 januari 2013. Uit deze attesten moet blijken dat u op 8 december 2010 en op 7 juni 2011 in het Centraal Ziekenhuis van Khasavyurt werd opgenomen. Op basis van uw opeenvolgende verklaringen mag verondersteld worden dat u met deze attesten de gebeurtenissen/incidenten op 1 december 2010 (arrestatie bij u thuis en daaropvolgende detentie gedurende één week) en 6 juni 2011 (overval op het bedrijf waar u werkte als nachtwaker) tracht te staven, doch hier kan verwezen worden naar de eerder gedane vaststellingen, op basis waarvan uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze ondermijnd werd. Bovendien kunnen overlegde documenten enkel een asielrelaas staven, indien de asielzoeker plausibele, geloofwaardige en logische verklaringen aflegt, wat bij u – en uw echtgenote – niet het geval is. Bijgevolg zijn de attesten onvoldoende om de door u aangehaalde omstandigheden en motieven in het kader van het geheel van het asielrelaas, te ondersteunen. Hier kan, volledigheidshalve, nog aan toegevoegd worden dat uit informatie, waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in de Russische Federatie alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Bijgevolg wijzigen de door u overlegde documenten de eindbeoordeling van uw asielaanvraag niet in positieve zin.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat ook in uw hoofde van uw partner A. A. (...) (O.V. xxxxxxx) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, daar zij zich voor haar asielaanvraag beroept op uw problemen in jullie herkomstland.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing

voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partijen op meerdere punten tegenstrijdige verklaringen aflegden, beweren verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor een psychologisch attest voorlegde waaruit blijkt dat zij ernstige concentratieproblemen heeft als gevolg van haar posttraumatisch stresssyndroom. Verzoekende partijen voegen desbetreffend document als bijlage bij hun verzoekschrift toe (bijlage 4). Verwerende partij heeft evenwel nagelaten rekening te houden met dit belangrijk document. Verzoekende partijen voeren aan dat de tegenstrijdigheden het gevolg kunnen zijn van de medische toestand van eerste verzoekende partij. Bovendien opperen verzoekende partijen dat evenmin rekening werd gehouden met de aard van de tegenstrijdigheden. Immers betreffen het kleine en niet-pertinente details. Ten slotte menen verzoekende partijen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden waarin verzoekende partijen zich op dat moment bevonden. Verwerende partij kan niet verwachten dat personen die vrezen voor hun leven, of voor het leven van hun zoon, elk klein detail van het gebeuren moeten of kunnen onthouden. Bovendien rouwt tweede verzoekende partij nog diep om haar overleden moeder en werd zij zeer emotioneel tijdens het gehoor toen haar gevraagd werd over de dood van haar moeder te vertellen.

2.2.4.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de bewering van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor een psychologisch attest voorlegde niet wordt ondersteund door de stukken in het administratief dossier. Noch bevat de map "documenten" in het administratief dossier dergelijk attest (administratief dossier, stuk 19), noch blijkt uit de gehoorverslagen van eerste verzoekende partij dat zij inderdaad dergelijk attest zou hebben voorgelegd (administratief dossier, stukken 5 en 8). Tijdens haar eerste gehoor verklaart eerste verzoekende partij bovendien het volgende: "*Legt u vandaag, behalve*

documentje van begin gehoor, nog nieuwe documenten neer? - Neen. Zijn er nog documenten onderweg? - Neen." (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 06/05/2013, p. 8). Ook tijdens haar tweede gehoor verklaart eerste verzoekende partij uitdrukkelijk dat zij geen nieuwe documenten neerlegt (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 27/05/2013, p. 2). Dat eerste verzoekende partij een psychologisch attest zou hebben voorgelegd, mist derhalve feitelijke grondslag. Verzoekende partijen kunnen derhalve verwerende partij niet verwijten dat zij geen rekening heeft gehouden met dit attest en met de psychologische toestand van eerste verzoekende partij. Dienaangaande merkt de Raad nog op dat door eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal evenmin melding werd gemaakt van enige psychologische problemen die haar zouden verhinderen correcte verklaringen af te leggen (administratief dossier, stukken 5 en 8).

Wat betreft het psychologisch attest dat verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift toevoegen (bijlage 4), stelt de Raad vast dat hieruit louter blijkt dat eerste verzoekende partij te kampen heeft met psychische problemen doch niet dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voren te brengen. Derhalve is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen er geenszins in slagen aan te tonen dat de psychologische problemen van eerste verzoekende partij aan de oorzaak liggen van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Het argument van verzoekende partijen dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden kleine en niet-pertinente details betreffen, kan niet worden gevolgd door de Raad. Immers kan daarentegen worden vastgesteld dat de tegenstrijdigheden wezenlijke elementen betreffen die de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen uitmaken. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag evenwel worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen – meer in het bijzonder de arrestatie van eerste verzoekende partij op 1 december 2010, de aanval waarvan eerste verzoekende partij op 6 juni 2011 het slachtoffer zou geworden zijn en de ontvoering van de enige zoon van verzoekende partijen – in het geheugen van verzoekende partijen zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. In dit licht kan ook het gegeven dat verzoekende partijen tijdens het gehoor emotioneel en onder de indruk waren van alle gebeurtenissen niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de verschillende flagrante tegenstrijdigheden betreffende de kern van het asielrelaas van verzoekende partijen. De aangehaalde gebeurtenissen zijn immers dermate ingrijpend dat verzoekende partijen, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moeten zijn een coherent en correct verhaal te vertellen. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden aangaande de kern van het voorgehouden asielrelaas, die met bovenstaand verweer geenszins worden geneutraliseerd, tasten derhalve op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan aan.

2.2.5. De Raad merkt verder op dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen bovendien verder wordt bevestigd door de vaststelling dat eerste verzoekende partij over meerdere belangrijke aspecten onaannemelijk onwetend is. Verzoekende partij laat desbetreffende motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6.1. Betreffende het door verwerende partij geuite vermoeden dat verzoekende partijen cruciale stukken, *in casu* identiteitsdocumenten, achterhouden voor de Belgische asielinstanties om aldus belangrijke informatie te verheimelijken, wijzen verzoekende partijen er in hun verzoekschrift op dat zij ernstige inspanningen hebben geleverd om alle documenten die in hun bezit zijn in te dienen. Ze voeren nogmaals aan dat verwerende partij geweigerd heeft het psychologisch attest van eerste verzoekende partij in aanmerking te nemen. Evenmin werd rekening gehouden met de omstandigheden waarin verzoekende partijen zich bevonden. Daar zij vreesden voor hun leven en zo snel mogelijk uit Rusland wilden vluchten, hebben zij er niet aan gedacht om op het einde van hun rit het intern paspoort van tweede verzoekende partij aan de smokkelaar terug te vragen. Verzoekende partijen menen dat het ontbreken van dit document niet *de facto* kan leiden tot een vermoeden van bewust achterhouden van documenten. Verzoekende partijen voeren dienaangaande de schending aan van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, stellende dat *"verwerende partij bij de beoordeling van de feiten en omstandigheden rekening moet houden met alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient"*.

2.2.6.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat het vermoeden dat zij cruciale stukken, *in casu* identiteitsdocumenten, achterhouden niet enkel gebaseerd is op het louter ontbreken van deze documenten, maar wel op de ongeloofwaardige verklaringen die daaromtrent werden afgelegd. Omtrent het niet neerleggen van een internationaal paspoort door eerste verzoekende partij werd vastgesteld dat zij eerst bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij nooit in het bezit is geweest van een reispaspoort en dat zij later bij het Commissariaat-generaal evenwel toegaf wel reeds in het bezit te zijn geweest van een internationaal paspoort. Eerste verzoekende partij wist echter niet wat er met haar laatste internationaal paspoort is gebeurd en gaf aan dat zij zich daarmee niet heeft bezig gehouden. Verwerende partij motiveert desbetreffend dat het onaannemelijk is dat eerste verzoekende partij dermate onwetend is over een uiterst belangrijk identiteitsdocument, temeer zij reeds talrijke documenten overlegde ter staving van haar identiteit en deze van haar gezinsleden. Betreffende het niet kunnen voorleggen van het intern Russisch paspoort van tweede verzoekende partij, motiveert verwerende partij dat de uitleg van eerste verzoekende partij waarbij zij verwijst naar de omstandigheden waarin zij zich toen bevonden – verzoekende partijen stapten 's morgens vroeg in een wagen over, het was koud en ze hadden honger – allerm minst overtuigend is in het licht van de vaststelling dat tal van persoonlijke documenten werden overgelegd voor de asielprocedure. De Raad is dan ook van oordeel dat de herhaling van dezelfde uitleg in het verzoekschrift geen soelaas biedt en treedt de motivering van verwerende partij bij.

Wat betreft de opmerking dat verwerende partij geweigerd heeft het psychologisch attest van eerste verzoekende partij in aanmerking te nemen, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier geenszins blijkt dat dergelijk attest door eerste verzoekende partij werd neergelegd tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal (zie punt 2.2.4.2.). Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG stelt de Raad vast dat verzoekende partijen, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantonen dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door verzoekende partijen neergelegde documenten. Verder wijst de Raad erop dat de paragrafen 4 en 5 van artikel 4 van voormelde richtlijn 2004/83/EG bij de wet van 28 april 2010 houdende diverse bepalingen werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, ingevoegd bij respectievelijk artikel 5 en 6 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

2.2.7. Volledigheidshalve merkt de Raad met betrekking tot het door verzoekende partijen bijgebrachte psychologisch attest opgesteld in België (bijlage 4) op dat zulk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin eerste verzoekende partij haar trauma opliep. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze verwondingen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261). Het psychologisch attest is dan ook niet van aard om een ander licht te werpen op de motivering van de bestreden beslissing.

2.2.8. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6 e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Waar verzoekende partijen de schending aanhalen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds ernstige schade onderging een aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging

uitmaken. De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij in 1998 tot een gevangenisstraf werd veroordeeld en tot 13 november 2002 in een gevangenisinrichting werd opgesloten. Evenwel hebben verzoekende partijen geenszins aannemelijk kunnen maken dat eerste verzoekende partij vanaf december 2010 omwille van deze veroordeling ernstige problemen kreeg met de autoriteiten van haar land van herkomst. Daarenboven dient nogmaals te worden gesteld dat het voorgehouden asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is. De Raad is dan ook van oordeel dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet werd bijgevolg niet geschonden.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift opwerpen dat bij twijfel aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen laten desbetreffende motivering evenwel totaal ongemoeid en tonen niet aan dat de nog aanwezige gevechtshandelingen in Dagestan toch geen gericht karakter zouden vertonen. Evenmin brengen verzoekende partijen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20) en dat verzoekende partijen tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 6 mei 2013 en d.d. 27 mei 2013 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door een advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Verder herhaalt de Raad dat verzoekende partijen hun bewering dat eerste verzoekende partij het psychologisch attest van 4 mei 2013 reeds zou hebben neergelegd tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal geenszins aannemelijk hebben gemaakt, waardoor verwerende partij bezwaarlijk verweten kan worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad concludeert dan ook dat zorgvuldig werd gehandeld.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van

de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT